

[Duetoft]

store problem, og hvis man brugte naturgassen dér i stedet for kullet, så ville miljøvirkningen være langt, langt stærkere.

Dér undrer det mig i al stilfærdighed, at man samtidig med at man siger, at det skal være miljørigtigt, det, vi gør i sektorerne, i den samme regering faktisk har en anden minister, som gør det modsatte. Nu forlanger jeg selvfølgelig ikke, at miljøministeren i dag skal gå op og give energiministeren ret eller uret – det må klares i regeringens møder – men vi bliver dog nødt til at se nogle ting lidt i en sammenhæng.

Og jeg synes også, at det er lidt hårdt sat op, når ministeren i redegørelsen nævner drivhuseffekten, som man da godt kan frygte på lang sigt, men hvor jeg tror, ministeren er enig med mig i – eller det vil jeg da gerne spørge om ministeren er – at drivhuseffekten jo stadig væk er noget underligt, ja, nu kunne man så sige luftigt, men noget underligt noget, fordi man aldrig rigtig ved, om det faktisk er en ganske almindelig udvikling, der er sket på vor klode i mange år, eller man står over for noget ganske nyt, og om det nye så kun har negative konsekvenser, hvorimod problemerne omkring ozonlaget naturligvis er meget mere konkrete.

Nu kan man sige, at det her ikke skal være en generel miljøpolitisk debat, nej, det ved jeg godt det ikke skal, men jeg er nødt til at sige i al stilfærdighed, at hvis man skal have øget den forståelse, som man gerne vil have også via denne lovgivning, så er man jo nødt til at gå ind i diskussionen, sådan at man også gør det realistisk og dermed faktisk får folk til at forstå, hvad det er, der foregår.

Jeg tror også, at realismen og medarbejderskabet, når det eksempelvis drejer sig om vores industri, er ganske stærk. Jeg tror ikke, at vores erhvervsliv og vores industri er befolket med dårlige mennesker, der kun har ét formål, nemlig at ødelægge vores miljø. Derfor tror jeg egentlig, det både er i politikeres, ministres og erhvervslivets interesse, at man undgår at få en masse enkeltsager den ene gang efter den anden, hvor vi så står og slår hinanden oven i hovedet til ingen verdens nytte.

Jeg vil godt spørge ministeren, om man ikke kunne overveje at ændre proceduren omkring erhvervslivet. I dag er det vel sådan, at man på et meget tidligt tidspunkt skal søge miljømyndighederne om mulighed for at lave en forurenende virksomhed, og så søger man og søger

man, og det tager meget lang tid, og på et eller andet tidspunkt kan man måske få en godkendelse. Ville det ikke være smartere, at man fra centralt hold, ministeriet og andre, fastsatte nogle utvetydige regler, hvorefter man uden egentlig tilladelse kunne opføre disse virksomheder? Til gengæld havde man så også en tvang til, i samme øjeblik det viste sig, at de ikke virkede inden for normerne, at rive dem ned igen. Jeg kunne bedre forestille mig, at man tog et udgangspunkt, der sagde, at erhvervslivet faktisk gerne vil leve op til vores regler, så lad dem så opføre tingene, i stedet for at gå den modsatte vej rundt. Men det kan vi måske vende tilbage til.

Jeg synes, det er en tiltalende tanke, at de folkevalgte får det endelige ansvar på en lang række områder. Jeg synes det, fordi jeg har det grundprincip, at det er godt, at beslutninger træffes af folk, der kan smides ud igen. Jo færre beslutninger der træffes af folk, der sidder fast et eller andet sted, jo bedre.

Jeg er lidt bekymret, som også andre har været, for de mange bemyndigelser. Det er jo med til at udhule klarheden i loven; men lad os kigge på det ved førstebehandlingen, og lad os kigge på det ved udvalgsarbejdet.

Hvad angår klageadgangen, kan jeg give SF fuldstændig ret. Det er også en af de ting, vi er lidt bekymret for; vi synes ikke, der er megen retssikkerhed i, at man kan få afgjort sine tvister én gang, og så haver man sig bare derefter at rette. Jeg må beklageligvis sige, at det er en linje, regeringen nu er begyndt at køre i forenklingens og besparelsernes hellige navn. Vi har set det på landbrugsområdet, vi har set det på skatteområdet, og nu skal vi altså også opleve på miljøområdet, at man i forenklingens navn gør det dårligere for folk. Det er vi ikke tilhængere af, og det vil vi kigge på.

Detaljerne kommer vi jo til, men jeg vil godt herfra sige, at lovpakken i sig selv jo ingen ændring giver, og lovpakken i sig selv er ingen garanti for, at vi ændrer noget i en mere bæredygtig retning eller en mere effektiv retning. Det kræver nogle prioriteringer, og det kræver nogle diskussioner omkring indsatsen, også set i det internationale lys. Og dem er vi så sandelig indstillet på at gå ind i.

Det er klart, at en lovgivning som denne ikke skal forhindre nogen af de tiltag, som man kunne gøre bl.a. internationalt. Men man skal altså